

[Gustav Pedersen.]

lede Indtægter. Denne Forskydning i den rigtige Retning er nu afbrudt. Jeg kan nævne, at paa Statsregnskabet for 1945—46 er Indkomst- og Formueskat opført med et Beløb af 636 Mill. Kr., medens Forbrugsafgifterne er opført med et Beløb af 587 Mill. Kr. Her var man altsaa kommet saa vidt, at Indkomst- og Formueskatten var den største Post. Paa Finanslovforslaget for 1947—48 er Indkomst- og Formueskat opført med 788 Mill. Kr., medens Forbrugsafgifterne er opført med 831 Mill. Kr. Hertil kommer endvidere, at de nu foreslaaede Forlængelser jo endnu ikke var indregnet i Finanslovforslaget. Det maa vel antagelig betyde, at for saa vidt Afgifterne indgaar som budgetteret, kommer vi op paa samlede Forbrugsafgifter omkring ved 1 Milliard Kr. Det bliver altsaa igen en betydelig stærkere Forøgelse af Forbrugsafgifterne end af de direkte Skatter.

Endvidere maa der lægges Mærke til, at den højtærede Finansminister i sin Forelæggelsestale har gjort opmærksom paa, at man ikke maa forvente, der ligger en skjult Reserve i Forslaget vedrørende de direkte Skatter. Hvis dette holder Stik, og det maa man vel regne med, at det gør, saafremt der ikke sker uforudsete Ting, betyder Forlængelsen af disse Afgifter, at der sker en betydelig større Forøgelse af Forbrugsafgifterne end af de direkte Skatter. Det synes vi er en Bevægelse i den forkerte Retning, og vi kunde derfor ønske, at der blev optaget en Forhandling i det kommende Udvalg med det Formaal at undersøge, om ikke Skatterne kan lægges noget mindre tyngende paa det store Forbrug og med en større Vægt paa de store Indtægter eller paa Omraader, hvor det er virkelig Luksusforbrug, der rammes.

Det mest rationelle vil jo altid blive de direkte Skatter, men hvis man endelig vil Afgiftsvejen, maa vi i hvert Fald insistere paa, at man undersøger alle Muligheder for at ramme den Del af Luksusforbruget, der er virkelig skadeligt for vort Erhvervsliv. Jeg kan pege paa en Ting, som tidligere har været diskuteret her i Salen. Det er muligt, at tekniske Vanskeligheder ikke gør det saa let at ordne Forholdet her, men jeg synes der er Grund til endnu en Gang at tage op til Diskussion Spørgsmaalet om den Benzin, der bruges til rent privat Kørsel. Tilførselen af nødvendige Raastoffer eller nødvendige Forbrugsvarer er gaaet betydeligt langsommere og har været betydeligt vanskeligere, end man tidligere havde tænkt sig. Alene af den Grund maa man efter min Opfattelse søge at undgaa ethvert unyttigt Forbrug af Varer, som vi skal anvende fremmed

Valuta til. Derfor kunde jeg godt tænke mig, at man søgte at finde en Ordning, hvorefter det i hvert Fald bliver saadan, at hvis der bruges privat Benzin, den da beskattes paa en saadan Maade, at der bliver Tale om en klækkelig Afgift. Det store Spørgsmaal bliver selvfølgelig, om det rent teknisk lader sig gøre at adskille denne Benzin fra den øvrige Benzin, men jeg henstiller til den højtærede Finansminister i alle Tilfælde at undersøge, om ikke en saadan Adskillelse kan finde Sted.

I øvrigt vil jeg gerne have Lov til at pege paa, at der er en Del af de mindre Ting i Lovforslagene, som i hvert Fald burde have været taget op til Undersøgelse. Der er foreslaaet en Forlængelse af Omsætningsafgiften paa Guld- og Sølvvarer. Nu er der vel ingen Grund til at være forarget over, at der er kommet en Afgift paa de rene Luksusvarer inden for denne Branche. De, der i en saa vanskelig Tid har Raad til at købe dyre Smykker eller kostbare Varer af ædle Metaller, maa vel ogsaa have Raad til at betale en rimelig Afgift derfor. Men der er det uheldige, at en Række almindelige, billige Forbrugsvarer gaar med ind i denne Gruppe. Lovforslaget angaar ikke alene Varer af Guld og Sølv, Platin o. s. v., men ogsaa Varer, der indeholder en Bestanddel heraf. Det vil med andre Ord sige, at Pletvarer ligeledes kommer ind under denne Beskatning. Nu er det jo saadan, at adskillige Hjem igennem mange Aar har haft vanskeligt ved at faa de almindelige Husholdningsartikler, og de staaar altsaa over for Nyanskaffelser paa dette Felt. De vil i ikke ringe Grad være nødt til at bruge forsøvede Varer, billige Bruggenstande, som det i en saadan Situation vil være helt meningsløst at lægge Afgift paa. Der kan ogsaa være noget urimeligt i, at Spiseredskaber af Plet skal beskattes, medens f. Eks. dyre Redskaber af rustfrit Staal slipper fri, fordi der ikke indeholdes ædelt Metal i dem. Man kan med andre Ord komme ud for, at der lægges Skat paa den billigste Del af Forbrugsvarerne, men ikke paa den dyrere Del.

Jeg er vel klar over, at Aarsagen til, at de billigere Ting er taget med, er Vanskeligheden ved at kontrollere Omsætningen i de Forretninger, der handler baade med ægte Varer og Pletvarer, men naar man alligevel skal have Adskillelse af Varerne i de Forretninger, hvor man har andre Ting end de beskattede Varer, maa det vel ogsaa være muligt under en eller anden Form at finde en Adskillelse her, saa at man kunde nøjes med at lægge Skatter paa de virkelige Luksusting inden for dette Omraade og undgaa